

Китоби Дониёл — Рақами яксаду ҳабдах

Ошкор сохтани Қонуни наздикояндаи якшанбе: Таҳлили типологии аломати фирор кардан

Jeff Pippenger

2024-03-05

Хохар Уайт қонуни якшанбеи ба наздикӣ ояндаро ҳамчун «аломат» муайян мекунад, ки онро лашкарҳои Рум, ки дар соли 66 Ерусалимро ихота карда буданд, пешакӣ рамзӣ намуда буданд; ва бо ин кор вай табақаеро муайян месозад, ки чашмон доранд, вале намебинанд, ва гӯшҳо доранд, вале намешунаванд.

«Абадиат пеши рӯи мост тул мекашад. Парда ҳозир аст бардошта шавад. Мо, ки ин мақоми чиддӣ ва пурмасъулиятро ишғол мекунем, чӣ мекунем, дар бораи чӣ меандешем, ки ба муҳаббати худпарастонаи худ ба осоиш мечаспем, дар ҳоле ки чонҳо дар гирду атрофи мо ҳалок мешаванд? Оё дилҳои мо тамоман сангдил гардидаанд? Оё наметавонем эҳсос кунем ё дарк намоем, ки барои наҷоти дигарон коре дорем, ки бояд анҷом диҳем? Эй бародарон, оё шумо аз он гурӯҳ ҳастед, ки чашм дошта, намебинанд, ва гӯш дошта, намешунаванд? Оё беҳудааст, ки Худо ба шумо шинохти иродаи Худо додааст? Оё беҳудааст, ки Ё ба шумо хушдор паи хушдор фиристодааст? Оё шумо ба баёноти ҳақиқати абадӣ дар бораи он чи ки наздик аст бар замин биёяд, имон доред; оё бовар доред, ки доварҳои Худо бар мардум овезонанд, ва боз ҳам наметавонед дар осоиш бинишинед, танбал, бепарво, айшпараст?»

«Ҳоло барои қавми Худо вақти он нест, ки дилбастагҳои худро ба ҷаҳон бибанданд ё ганҷинаи худро дар ҷаҳон ҷамъ оваранд. Вақт дур нест, ки мо, монанди шогирдони аввалин, маҷбур хоҳем шуд дар ҷойҳои вайрона ва хилват паноҳгоҳ бичӯем. Чунон ки муҳосираи Уршалим аз ҷониби лашкарҳои Рум барои масеҳиёни Яҳудия аломати гурез буд, ҳамон тавр ба даст гирифтани қудрат аз ҷониби миллати мо дар фармоне, ки шанбеи папири иҷборан қорӣ мекунад, барои мо огоҳӣ хоҳад буд. Он гоҳ вақти он хоҳад расид, ки шаҳрҳои калонро тарк намоем, то ба тарки шаҳрҳои хурдтар омода шавем ва барои зист дар манзилҳои хилват дар ҷойҳои пинҳон миёни кӯҳҳо равона гардем».

Testimonies, volume 5, 464.

Қонуни рӯзи якшанбеи ба зудӣ қорӣшаванда дар Иёлотҳои Муттаҳида аломати хушдор (нишона) аст, «ки аз шаҳрҳои бузург хориҷ шавед, ба унвони омодагӣ барои тарк кардани шаҳрҳои хурдтар ба сӯи манзилҳои хилват дар ҷойҳои канорагирфта дар миёни кӯҳҳо». Адвентизми Лоодикиягӣ то андозаи зиёд огоҳ нест, ки бӯҳрони қонуни рӯзи якшанбеи Иёлотҳои Муттаҳида «нишона»-еро, ки дар «Муборизаи Бузург» зикр шудааст, иҷро мегардонад. Он бо «нишона»-е, ки дар оғози сею ним сол буд, намунавор нишон дода шудааст. «Нишона»-е, ки дар муҳосираи аввали Ерусалим, ки дар соли 66 рух дод, иҷро гардид, ва он «парчам»-еро намуна аст, ки ҳангоми қонуни рӯзи якшанбеи ба зудӣ фарорасанда барафрошта мешавад.

Вайроншавии воқеии Ерусалим аз ҷониби Титус дар соли 70-уми милодӣ ба анҷом расонида шуд, ва муҳосираи Титус пештар дар муҳосираи Кестий дар соли 66-уми милодӣ ба таври намунавӣ пешакӣ тасвир гардида буд, зеро Исо ҳамеша поёни чизеро бо оғози чизе нишон медиҳад. Ин ҳамон муҳосираи ибтидоии Кестий буд, ки «аломат»-и гурехтани буд, ки Исо дода буд, на муҳосираи Титус. Яке муҳосира дар оғоз буд, дигаре муҳосира дар поён.

«Дар вақти вайроншавии Ерусалим ягон масеҳӣ ҳалок нагардид. Масеҳ шогирдони Худро пешакӣ оғоз карда буд, ва ҳамаи онҳое ки ба суҳанони Ё имон оварда буданд, мунтазири аломати ваъдагашта буданд. «Вақте ки Ерусалимро ихотаи лашкарҳо бинед», — гуфт Исо, — «он гоҳ бидонед, ки харобии он наздик аст. Он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо ҳастанд, ба қўҳҳо бигрезанд; ва онҳое ки дар миёни он ҳастанд, аз он берун раванд». Луқо 21:20, 21. Пас аз он ки румиён тахти фармондеҳии Сестий шаҳрро муҳосира карданд, онҳо ногаҳон муҳосираро тарк намуданд, дар ҳоле ки ҳама чиз барои ҳамлаи фаврӣ мусоид менамуд. Муҳосирашудагон, ки аз муқовимати муваффақона ноумед шуда буданд, наздик буд таслим шаванд, аммо сарлашқари румӣ бе ҳеч сабаби ошкор қўшунҳои худро бозпас гирифт. Вале инояти пурмехри Худо чараёни рӯйдодҳоро ба манфиати қавми Худ раҳнамоӣ мекард. Аломати ваъдагашта ба масеҳиёни мунтазир дода шуда буд, ва акнун барои ҳамаи онҳое ки меҳостанд, имконият фароҳам омада буд, то ба хушдори Начотдиҳанда иттибот намоянд. Рӯйдодҳо чунон тахти тадбири илоҳӣ қарор гирифтанд, ки на яҳудиён ва на румиён натавонистанд ба фирори масеҳиён монеъ шаванд. Ҳангоми ақибнишинии Сестий, яҳудиён аз Ерусалим берун тохта, лашқари ақибнишинандаи ёро таъқиб карданд; ва дар ҳоле ки ҳар ду нерӯ ба ҳамин гуна қомилан машғул буданд, масеҳиён фурсат ёфтанд, ки шаҳрро тарк кунанд. Дар он вақт кишвар низ аз душманоне пок шуда буд, ки натавонистанд қўшиш кунанд роҳи онҳоро бибанданд. Дар вақти муҳосира, яҳудиён дар Ерусалим барои ниғаҳ доштани Иди Хаймаҳо ҷамъ омада буданд, ва ба ин тартиб масеҳиён дар саросари он сарзамин тавонистанд бе мамониат фирор кунанд. Бе таъхир онҳо ба макони амн — шаҳри Пелла, дар замини Перея, он сӯи Урдун, гурехтанд». «Муборизаи бузург», 30.

Муҳосираи Ерусалим аз ҷониби Кестиус дар соли 66 он «аломати» хушдордиҳандаро, ки Масеҳ барои масеҳиёни он давраи таърихӣ зикр карда буд, ба иҷро расонид; аммо муҳосираи Титус дар соли 70 милодӣ ҳеч «аломате» барои гурехтан фароҳам наовард. Дар он муҳосира дигар ҳеч масеҳие дар шаҳр боқӣ намонда буд, ва он муҳосираи охирин ба вайронии Ерусалим анҷомид; ва дар вайронии Ерусалим «ҳатто як масеҳӣ ҳам ҳалок нагардид», зеро масеҳиён дар оғози он воқеаи таърихӣ гурехта буданд.

«Қувваҳои яҳудӣ, ки аз паси Кестий ва лашқараш таъқиб мекарданд, бо чунон шиддате ба ақибгоҳи онҳо ҳамла оварданд, ки онҳоро ба нестии қомил таҳдид мекард. Румиён бо душвории бисёр тавонистанд ақибнишинии худро анҷом диҳанд. Яҳудиён қариб бидуни талафот начот ёфтанд ва бо ғаниматҳои худ бо пирӯзӣ ба Ерусалим бозгаштанд. Аммо ин муваффақияти зоҳирӣ ба онҳо ҷуз баъдӣ наовард. Он дар онҳо он рӯҳи муқовимати саркашонаро бар зидди румиён барангехт, ки ба зудӣ бар шаҳри маҳкумшуда андуҳи тасвирнопазир овард.»

«Хангоме ки муҳосира аз ҷониби Титус аз нав оғоз ёфт, мусибатхое, ки бар Ерусалим фуруд омаданд, даҳшатовар буданд. Шаҳр дар айёми Фисҳ ба муҳосира гирифта шуд, вақте ки миллионҳо яҳудӣ дар дохили деворҳои он ҷамъ омада буданд». Баҳси Аъзам, 31.

Аз иди Хаймаҳо дар соли 66 то иди Фисҳ дар соли 70 сеюним сол аст, ки ба маънои нубувватӣ ҳазору дусаду шаст рӯз мебошад. Аз соли 66 то соли 70 Руми бутпараст маъбад ва лашкарро поймол кард, ҳамоно тавре ки Руми папавӣ шаҳри муқаддасро ба муддати чихилу ду моҳ аз соли 538 то соли 1798 поймол намуд.

Аммо саҳнеро, ки берун аз маъбад аст, берун бигзор ва онро чен накун; зеро он ба халқҳо дода шудааст; ва онҳо шаҳри муқаддасро чихилу ду моҳ поймол хоҳанд кард. Ваҳй 11:2.

Ҳам Руми бутпарастӣ ва ҳам Руми папавӣ Ерусалимро дар давоми як ҳазору дусаду шаст рӯз (сол) поймол карданд; ба ин васила маълум мегардад, ки Руми муосир дар айёмҳои охир Ерусалими рӯхониро барои як давраи рамзии як ҳазору дусаду шаст рӯз поймол хоҳад кард. Он давраи рамзӣ аз қонуни якшанбеи наздикшаванда дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз хоҳад ёфт, вақте ки захми марговар шифо меёбад.

Ва ман дидам, ки яке аз сарҳон он гӯё захм ба марг расида бошад; ва захми марговараш шифо ёфт; ва тамоми ҷаҳон аз ақби ҳайвон бо ҳайрат рафт. Ва онҳо аждаҳоро, ки ба ҳайвон қудрат дода буд, парастӣш карданд; ва ҳайвонро низ парастӣш намуда, гуфтанд: «Кист монанди ҳайвон? ва кист, ки бо ӯ ҷанг карда тавонад?» Ва ба ӯ даҳоне дода шуд, ки суханони бузург ва қуфрҳо мегуфт; ва ба ӯ қудрат дода шуд, ки чилу ду моҳ амал намояд. Ваҳй 13:3–5.

Чилу ду моҳи рамзии таъкиби папавӣ ҳамоно «соат»-и бӯҳрони қонуни якшанбе аст. Он «соат» бо як «нишон» (парчам) оғоз меёбад ва бо «нишонаҳо» анҷом меёбад. «Нишон»-и парчам дар қонуни якшанбе боис хоҳад шуд, ки ҳар масеҳие, ки ҳанӯз дар Бобил аст, ба кӯҳи муқаддаси ҷалол, ки болотар аз теппаҳои дигар баланд бардошта шудааст, бигурезад.

Ва дар айёми охири чунин воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи ҳонаи Худованд бар сари кӯҳҳо барқарор хоҳад гардид, ва аз теппаҳо баландтар хоҳад шуд; ва ҳамаи халқҳо сӯи он ҷорӣ хоҳанд шуд. Ва бисёр қавмҳо рафта, хоҳанд гуфт: Биёед, ва ба кӯҳи Худованд, ба ҳонаи Худои Яъқуб, бароем; ва Ӯ моро аз роҳҳои Худ таълим хоҳад дод, ва мо дар тариқҳои Ӯ қадам хоҳем зад; зеро аз Сион шариат берун хоҳад омад, ва каломи Худованд аз Ерусалим. Ишаъё 2:2, 3.

Фирори аз шаҳрҳо дар вақти содир шудани фармоне, ки ибодати рӯзи якшанберо маҷбурӣ месохт, ҳам бо фирори масеҳиён дар соли 66, ва ҳам бо фирори калисо дар соли 538, ки ба биёбон гурехт, намунавор пешақӣ нишон дода шуда буд.

Ва зан ба биёбон гурехт, ки дар он ҷо барои вай аз ҷониби Худо маконе муҳайё шуда буд, то ки ӯро дар он ҷо ҳазору дусаду шаст рӯз ғизо диҳанд. Ваҳй 12:6.

Харобии Ерусалим аз муҳосираи аввал то муҳосираи охирин сеюним сол давом кард, аммо паёми огоҳкунанда дар бораи харобии дарпешистода барои ҳафт сол дода шуд: сеюним сол пеш аз муҳосираи аввал ва сеюним сол пас аз он.

«Ҳамаи пешгӯихое, ки Масех дар бораи харобии Ерусалим дода буд, то ҳарф ба ҳарф ба амал омаданд. Яҳудиён ҳақиқати суҳанони хушдордиҳандаи Ӯро таҷриба карданд: “Бо кадом паймонае ки чен кунед, ба шумо низ бо ҳамон чен карда хоҳад шуд”. Матто 7:2.

«Аломатҳо ва мӯъҷизот зоҳир шуданд, ки аз фочиа ва ҳалокат пешогоҳӣ мекарданд. Дар миёни шаб нуре ғайритабӣ бар маъбад ва қурбонгоҳ медурахшид. Бар абрҳо ҳангоми ғуруби офтоб аробаҳо ва мардони ҷангӣ, ки барои набард гирд меомаданд, тасвир меёфтанд. Коҳиноне, ки шабона дар муқаддасгоҳ хизмат мекарданд, аз овозҳои асроромез ба ваҳшат афтоданд; замин ба ларза омад, ва овозҳои бисёре шунида мешуданд, ки нидо мекарданд: “Биёед аз ин ҷо биравем.” Дарвозаи бузурги шарқӣ, ки он қадар вазнин буд, ки ба душворӣ бо даҳҳо мард баста мешуд, ва бо ғулаҳои азими оҳанин, ки амиқ дар фарши сангини якпора маҳкам гардида буданд, устувор карда шуда буд, дар нимаҷаб, бе ҳеҷ амали намоён, кушода шуд.—Milman, The History of the Jews, book 13.»

«Дар давоми ҳафт сол марде пайваста дар кӯчаҳои Ерусалим боло ва поён мерафт ва мусибатхоро, ки мебоист бар шаҳр оянд, эълон мекард. Рӯзона ва шабона ӯ ин марсияҳои ваҳшиёнаро меҳонд: “Овозе аз шарқ! овозе аз ғарб! овозе аз ҷаҳор бод! овозе бар зидди Ерусалим ва бар зидди маъбад! овозе бар зидди домодон ва арӯсон! овозе бар зидди тамоми қавм!” — Ҳамон ҷо. Ин мавҷуди аҷибро ба зиндон андохтанд ва тозиёна заданд, аммо аз лабонаш ҳеҷ шикоят берун наомад. Ба таҳқир ва бадрафторӣ ӯ танҳо чунин ҷавоб меод: “Вой, вой бар Ерусалим!” “вой, вой бар сокинони он!” Нидои огоҳкунандаи ӯ қатъ нагардид, то он даме ки дар муҳосирае, ки пешгӯӣ карда буд, кушта шуд». «Муборизаи Бузург», 29, 30.

Нобудии ниҳони Ерусалими айнӣ дар соли 70-ум пеш аз он бо «аломатҳо ва аҷоибҳо» пешомад ёфт, ки «офат ва ҳалокат»-ро муайян менамуданд. «Аломатҳои» хушдордиҳанда сеюним сол пеш аз муҳосираи аввал ва дар тӯли сеюним соли, ки ба сӯи нобудӣ мебарид, зоҳир гардиданд. «Аломатҳо» (дар шакли ҷамъ), ки нобудии ояндаро муайян мекарданд, он «аломат»-и хушдор барои фирор набуд, балки эълони наздик будани анҷоми муҳлати озмоиш буд.

Дар поймол шудани Уршалими рӯҳонӣ аз соли 538 то 1798, «аломати» огоҳӣ барои фирор он вақт буд, ки қарохати вайронӣ зоҳир гардид, вақте ки «он марди гуноҳ» «ошкор» шуд, ҳамчун «писари ҳалокат; ки муқобилат мекунад ва худро болотар аз ҳар он чи Худо хонда мешавад, ё парастӣш меёбад, баланд мекунад; ба тавре ки ӯ, ҳамчун Худо, дар маъбади Худо менишинад ва худро нишон медиҳад, ки ӯ Худост.»

Пас, ҳар гоҳ ки шумо макруҳи харобиро, ки Дониёли набӣ дар бораи он гуфтааст, бинед, ки дар ҷои муқаддас истодааст, (ҳар кӣ меҳонад, бигзор дарк намояд.) Матто 24:15.

Вақте ки масеҳиёни он таърих он «аломат»-ро шинохтанд, онҳо барои ҳазору дусаду шаст сол ба биёбон гурехтанд.

«Барои онҳое ки меҳостанд содиқ бимонанд, зарур буд, ки дар муборизаи ҷонсӯз бар зидди фиребҳо ва макруҳоте, ки дар либосҳои коҳинона пинҳон шуда, ба калисо ворид карда мешуданд, устувор истанд. Китоби Муқаддас ҳамчун меъёри имон пазируфта намешуд. Таълимоти озодии динӣ бидъат номида мешуд, ва ҳаводорони он нафрат ва таъкиб карда мешуданд.»

«Баъд аз низои тӯлонӣ ва саҳт, он шумораи ками вафодорон қарор доданд, ки тамоми пайванди худро бо калисои муртад барҳам диҳанд, агар вай ҳамона аз озод сохтани худ аз дурӯғ ва бутпарастӣ сарпечӣ намояд. Онҳо дарк карданд, ки ҷудошавӣ зарурати мутлақ аст, агар меҳоханд ба Каломи Худо итоат кунанд. Онҳо ҷуръат надоштанд, ки хатоҳое ۱, ки барои ҷонҳои худӣ онҳо ҳалокатовар буданд, таҳаммул намоёнд ва намунае гузоранд, ки имони фарзандонашон ва фарзандони фарзандонашонро ба хатар меандохт. Барои таъмин кардани сулҳ ва ягонагӣ онҳо омода буданд ҳар гуна гузашт кунанд, ки бо садоқат ба Худо мувофиқ бошад; аммо онҳо эҳсос мекарданд, ки ҳатто сулҳ ҳам ба қимати фидо кардани усулҳо аз ҳад гарон харида мешавад. Агар ягонагӣ танҳо бо созиш бар сари ҳақиқат ва ростгорӣ таъмин мешуд, пас бигзор ихтилоф бошад, ва ҳатто ҷанг». «The Great Controversy», 45.

Дар наздикии анҷоми як ҳазору дусаду шаст соли таъкиботи папагӣ «аломатҳо» (ба шакли ҷамъ) вучуд доштанд, ва ҳамон тавре ки бо «аломатҳо» дар поёни як ҳазору дусаду шаст рӯзе буд, ки Руми бутпараст Ерусалими воқеиро поймол намуд, он «аломатҳо» аломатҳои фирор кардан набуданд.

«Наҷотдиҳанда нишонаҳои омадани Худо мемиҳад, ва бештар аз ин, Ё вақти зоҳир шудани нахустини ин нишонаҳоро муайян мекунад: “Дарҳол баъд аз мусибати он рӯзҳо офтоб торик хоҳад шуд, ва моҳ нури худро нахоҳад дод, ва ситорагон аз осмон фуру хоҳанд афтод, ва қувваҳои осмонҳо ба ларза хоҳанд омад; ва он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон зоҳир хоҳад шуд; ва он гоҳ ҳамаи қабिलाҳои замин навҳа хоҳанд кард, ва Писари Одамро хоҳанд дид, ки бар абрҳои осмон бо қудрат ва ҷалоли азим меояд. Ва Ё фариштагони Худо бо садои бузурги карнай хоҳанд фиристод, ва онҳо баргузидагони Ёро аз ҷор бод, аз як канои осмон то канои дигараш, ҷамъ хоҳанд овард.”»

«Дар поёни таъкиби бузурги папагӣ, — эълон кард Масеҳ, — офтоб торик хоҳад шуд, ва моҳ нури худро нахоҳад дод. Сипас, ситорагон аз осмон фуру хоҳанд афтод. Ва Ё мегӯяд: “Аз дарахти анҷир масале биомӯзед; ҷангоме ки шоҳи он ҳанӯз нозук аст ва барг мебарорад, медонед, ки тобистон наздик аст: ҳамчунин шумо низ, вақте ҳамаи ин чизҳоро бубинед, бидонед, ки Ё наздик аст, бар дарҳост.” Матто 24:32, 33, margin.»

«Масеҳ нишонаҳои омадани Худо додааст. Ё изҳор медорад, ки мо метавонем бидонем, вақте ки Ё наздик аст, ҳатто бар остона. Ё дар бораи онҳое ки ин нишонаҳоро мебинанд, мегӯяд: “Ин насл аз миён нахоҳад рафт, то даме ки ҳамаи ин чизҳо ба амал оянд”. Ин нишонаҳо зоҳир шудаанд. Акнун мо ба яқин медонем, ки омадани Худованд наздик аст. “Осмон ва замин гузаранд,” мегӯяд Ё, “лекин суҳанони Ман ҳаргиз

намегузаранд.»» Орзуи асрҳо, 631, 632.

Вақте ки «сеюним соли поймол гардидани Ерусалим» аз ҷониби Руми папавӣ ба анҷом мерасид, як силсила «аломатҳо» падида омад, ки омадани Масеҳро муайян намуда, таърихи миллерино оғоз бахшид. Таърихи миллерӣ бояд дар рӯзҳои охир то ба ҳарф такрор гардад. Он «аломатҳо», ки «дар поёни таъқиби бузурги папавӣ» зоҳир шуданд, пештар бо «аломатҳои» пешнамоиш шуда буданд, ки ҳангоми ба анҷом расидани сеюним соли поймол гардидани Ерусалим аз соли 66 то 70 аз ҷониби Руми бутпараст зоҳир гардида буданд. Бинобар ин, бар пояи ду шӯҳид, дар таърихи Руми муосир «аломате» аз парчам хоҳад буд, ки дар соати заминларзаи бузург барафроста мешавад, ва он аломати оғӯҳӣ барои ғурехтан аст; ҳамчунин «аломатҳо» ба сурати ҷамъ низ хоҳанд буд, ки дар поёни давраи таъқиби Руми муосир дар рӯзҳои охир ба вуқӯ меоянд.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Боби 21-уми Инҷили Луқоро бихонед. Дар он Масеҳ чунин хушдор медиҳад: “Ба худатон эҳтиёт кунед, мабодо дилҳои шумо ҳаргиз аз пурхӯрӣ, мастӣ ва ғамхориҳои ин зиндагӣ сангин шаванд, ва он рӯз ногаҳон бар сари шумо ояд. Зеро он мисли доме бар ҳамаи сокинони рӯи тамоми замин хоҳад омад. Пас, бедор бошед ва ҳамеша дуо ғӯед, то сазовор доништа шавед, ки аз ҳамаи ин чизҳо раҳо ёбед ва пеши Писари Одам биистед” (Luke 21:34–36).»

«Аломатҳои замон дар ҷаҳони мо ба иҷро мерасанд, вале калосоҳо, умуман, ҳамчун хуфта муаррифӣ шудаанд. Оё мо набояд аз таҷрибаи бокираҳои аблаҳ ибрат гирем, ки ҳангоме нидо баромад: “Инак, домод меояд; берун оед, то ӯро пешвоз гиред”, дарёфтанд, ки дар ҷароғҳои худ равшан надоранд? Ва дар ҳоле ки онҳо барои харидани равшан рафтанд, домод ҳамроҳи бокираҳои хирадманд ба ғӯйдарой даромад, ва дар баста шуд. Вақте ки бокираҳои аблаҳ ба толори зиёфат расиданд, онҳо бо радди ғайриҷашмдошт рӯ ба рӯ шуданд. Соҳиби зиёфат эълон кард: “Ман шуморо намениносам”. Онҳо дар кӯчаи ҳолӣ, дар тираи шаб, берун истода монданд». Manuscript Releases, volume 15, 229.